Az Úrnak félelme

Békesség, és az Úr áldjon meg benneteket! Az előző üzenetben arról beszéltünk, mit jelent újjászületni, és milyen fontos a mag, Isten magva. Felfedeztük, hogy ez a mag valójában az Ige. Az Igéből megtanultuk, hogy aki örömmel fogadja a magot, az gyümölcsöt kezd teremni, ahogyan Lukács mondja, mégpedig béketűréssel.

Egy lényeges dologról azonban még nem beszéltünk: arról, ami segít a magnak kicsírázni. Ez a lelki növekedés folyamatának létfontosságú eleme, mégsem tűnik fel elsőre. Forduljunk a Példabeszédek könyvéhez, hogy jobban megértsük ezt az életet fakasztó tényezőt. A 9. rész 10. versében ezt olvassuk: *„A bölcseség kezdete az Úrnak félelme.”*

Világos, hogy az Ige örömmel való befogadása nem az egyetlen feltétele az újjászületésnek. Vannak, akik befogadják az Igét, de az élet gondjai és más dolgok miatt a csírázni kezdett mag megfullad, és nem terem gyümölcsöt. Szükségünk van a bölcsesség kezdetére, hogy a bölcsesség teret nyerjen bennünk. Olvassuk el a Példabeszédek 8. részét a 22. verstől a 31. versig. Ennek a szakasznak a címe *„A bölcsesség eredete”*, és így szól: *„Az Úr bírt engem az ő útjának kezdetén, minden cselekedetei előtt régtől fogva. Öröktől fogva felkenettem, kezdettől, a föld eredete előtt. Mikor még nem voltak mélységek, születtem, mikor még nem voltak bővizű kútfejek. Minekelőtte a hegyek helyükre tétettek, a halmok előtt születtem. Mikor még nem teremtette vala a földet, sem a mezőket, sem a földkerekség porának elejét. Mikor az egeket megerősítette, ott voltam; mikor a mélység színére kört szabott; mikor a fellegeket odafenn megszilárdította, mikor a mélység forrásait megerősítette; mikor a tengernek határt vetett, hogy a vizek ne hágják át parancsolatát; mikor a föld fundamentomait megállapította: Akkor mellette voltam, mint mesterember, és gyönyörűsége voltam napról-napra, játszadozván előtte minden időben. Játszadozván az ő földjének kerekségén; és gyönyörűségem volt az emberek fiaival.”*

Eszünkbe jut János evangéliumának 1. része, ahol Isten Igéje azt mondja, hogy minden általa és érte lett. Ő az Úr Jézus, Ő a Bölcsesség. A bölcsesség kezdete, az Úr Jézus megismerésének kezdete az Úrnak félelme. Ez fakaszt életet, ahogyan a 14. rész 27. versében meg van írva: *„Az Úrnak félelme élet kútfeje, hogy eltávozzál a halálnak tőreitől.”* János 7-ben azt olvassuk, hogy aki hisz Őbenne, annak belsejéből élő víz folyamai ömlenek, és ez az élet forrása. De mit ér ez a hit az Úrnak félelme nélkül? Elkezdődik-e így a bölcsesség, vagy sem? Nagyon oda kell figyelnünk.

Olvassuk el a 26. verset is: *„Az Úrnak félelmében erős bátorság van, és az ő fiainak is oltalma lesz.”* Ámen. *„Az Úrnak félelmében…”* Felolvasunk néhány verset a Példabeszédekből, aztán megpróbáljuk megvizsgálni az Úrnak ezt a félelmét, amely az élet kútfeje. Mert sokan becsapják magukat, és azt hiszik, hogy bennük van az Úrnak félelme, pedig az ő félelmük csak emberi hagyományból fakadó félelem, ahogyan a Korinthusi levél is mondja.

Isten (a Példabeszédek 15. részének 33. versében) arra tanít, hogy az Úrnak félelme a bölcsesség iskolája. Krisztus iskolájába vagyunk elhívva, a bölcsesség iskolájába, ahol az Úrnak félelme a

bölcsesség tanítója, és az alázat, vagyis az önmegtagadás nélkülözhetetlen. Itt azt emelhetjük ki, hogy a dicsőséget megelőzi az alázat és az engedelmesség. Olvassuk el a 22. rész 4. versét is: *„Az alázatosság jutalma, és az Úrnak félelméé: gazdagság, dicsőség és élet.”*

Az Úrnak félelmének és az alázatnak a jutalma összefonódik. Az alázat kéz a kézben jár az Úrnak félelmével. Alázatosak, szerények és engedelmesek vagyunk, és az Úrnak félelmében élünk. Most olvassunk Ézsaiás könyvéből az Úr Jézusról, a 11. részből. Lelki életünkben nemcsak az a lényeges, hogy örömmel fogadjuk az Igét, hanem az is, hogy a próbák idején is megtartsuk a hitünket. Aki örömmel fogadja az Igét, de nincs szilárd alapja az Úrnak félelmében, az elbukik, amikor az Ige miatt nyomorúság éri. Ézsaiás 11:1-ben prófétai képet kapunk az Úr Jézusról: *„És vessző hajt ki Isai törzsökéből, és virágszál nő fel gyökereiből. És megnyugszik rajta az Úrnak lelke: bölcsességnek és értelemnek lelke, tanácsnak és hatalomnak lelke, az Úr ismeretének és félelmének lelke.”* Ez a vessző az Úr Jézus, *„és gyönyörűsége lesz az Úrnak félelmében”*, ami nem felszínes ítéleteken, hanem Isten igazi ismeretén alapul.

Az Úrnak félelme Istennel való kapcsolatunk középpontjában áll, ahogyan Ézsaiás 29:13 is mutatja, ahol az Úr ezt mondja: *„Mivelhogy közeledik hozzám e nép szájával, és ajkaival tisztel engem, szíve pedig távol van tőlem, és az irántam való félelmök betanult emberi parancsolat.”* Ez a vers rávilágít a különbségre a felszínes, emberi hagyományokra épülő félelem és az Isten iránti igazi félelem között, amely mély és őszinte kapcsolatot jelent Vele.

A társadalomban találkozhatunk azzal a felfogással, hogy csak a súlyos tettek fakadnak az istenfélelem hiányából; ez szintén emberi tanítás. Fontos megértenünk, hogy az Úrnak félelme nem merül ki a nagy bűnök elkerülésében, hanem olyan elv, amelynek életünk minden területén vezetnie kell bennünket.

Ahhoz, hogy Isten jelenlétében élhessünk, meg kell tanulnunk, mit jelent az Úrnak félelme. Enélkül nem kezdődhet el hiteles lelki élet, mert az Úrnak félelme az élet kútfeje. A „kútfő”, „forrás” szó mindannyiunk számára sokféle jelentést hordozhat, különösen, ha a földi életre gondolunk. Lelki értelemben a „forrás” az élet kezdetét, eredetét jelenti. Az Írás szerint *„az Úrnak félelme élet kútfeje”*, vagyis az Isten iránti tisztelet és hódolat alapvető ahhoz, hogy életünk legyen. Vigyáznunk kell azonban, hogy ne tévesszük össze az emberi félelmet, amely természetes érzelem, az Úrnak félelmével, amely lelki elv. A 34. zsoltár 12. versében ezt olvassuk: *„Jertek fiaim, hallgassatok rám, az Úrnak félelmére tanítlak titeket!”* Ez a vers arra indít, hogy keressük e fogalom helyes megértését, mert az Úrnak félelme a bölcsességgel és az ismerettel jár együtt.

Ami a 2Királyok 17. részének 24. versében olvasható történelmi példát illeti: *„És hozott Assiria királya népet Babilonból, Kutából, Avvából, Hamátból és Sefarvaimból, és lakóhelyet adott nekik Samaria városaiban Izráel fiai helyett. És ezek bírták Samariát, és lakoztak városaiban.”* Ez a szakasz leírja, hogyan engedte meg Isten, hogy Izráel népét más népek váltsák fel a tíz törzs lázadása miatt. Samaria új lakói nem félték az Urat, ezért Isten oroszlánokat küldött rájuk, büntetésül azért, mert nem volt bennük az Úrnak félelme. Végül Asszíria királya elrendelte, hogy küldjenek vissza egy papot, aki megtanítja az új lakosokat, hogyan szolgálják az ország Istenét.

Fontos megértenünk, hogy az Úrnak félelme nem rettegést jelent, hanem mély tiszteletet és Isten tekintélyének elismerését. Ez az elv vezet bennünket az életben, és segít az Ő tanításával összhangban élni. Ezért az Úrnak félelmének ápolása nélkülözhetetlen ahhoz, hogy bölcsességre jussunk, és olyan életet éljünk, amely Isten értékeit és elveit tükrözi. Azt a papot elhozták Samariába, és elkezdte tanítani az embereket, hogyan féljék az Urat. A mi helyzetünkben a legtöbben ortodox keresztyénnek születtünk (Romániában a többség az ortodox egyházhoz tartozik), és nem ismertük az Úrnak félelmét. Most elengedhetetlen, hogy megtanuljuk ezt a félelmet, hogy megértsük, hogyan kell félnünk az Urat. Megvizsgáljuk egy olyan ember történetét, akinek csak emberi félelme volt az Úr iránt, és feltárjuk a hibáit, hogy ne ismételjük meg őket. Nyissuk ki Sámuel első könyvét, hogy többet tanuljunk.

Gyakran kerülhetünk hasonló helyzetbe, mint ő: noha Isten gyermekei vagyunk és befogadtuk az Igéjét, fennáll a veszély, hogy nincs bennünk az Úrnak félelme, és megtagadjuk az Igét vagy magát Istent. Olvassuk el az 1Sámuel 13:5-öt: *„A filiszteusok pedig egybegyűltek, hogy hadakozzanak Izráel ellen: harmincezer szekér, hatezer lovag és annyi nép, mint a tenger partján levő fövény, olyan sok; és feljövén, táborba szállának Mikmásban, Béth-Ávennek napkelet felől.”* Ebben a nehéz helyzetben Izráel férfiai szorultságba kerültek, és elrejtőztek a barlangokban, a bozótokban, a sziklák között, a tornyokban és a vermekben. A háttér jobb megértéséhez olvassuk el a 19. verset: *„Kovácsot pedig nem lehetett találni egész Izráel földén, mert ezt mondották a filiszteusok: Hogy a zsidók kardot vagy dárdát ne csinálhassanak.”* Így az izraelitáknak a filiszteusokhoz kellett lejárniuk, hogy megélesítsék szerszámaikat.

Az 1Sámuel 13:22-ből megtudjuk, hogy a harc napján a Saullal és Jonatánnal levő népből senkinek sem volt kardja vagy dárdája, csak Saulnak és fiának, Jonatánnak. Ezekben a szorongatott pillanatokban Izráel férfiai elrejtőztek, néhány héber pedig átkelt a Jordánon Gád és Gileád földjére. Saul Gilgálban volt, és a vele levő egész nép reszketett, de nem az Úrnak félelmétől, hanem emberi félelemtől. Saul Sámuel utasítása szerint hét napig várt, de Sámuel nem jött el Gilgálba, a nép pedig kezdett szétszéledni. Ekkor Saul megparancsolta: *„Hozzatok ide hozzám egészen égőáldozatot és hálaáldozatot”*, és bemutatta az égőáldozatot. Amint befejezte az égőáldozat bemutatását, megérkezett Sámuel, Saul pedig elébe ment, hogy köszöntse. Sámuel megkérdezte: *„Mit cselekedtél?”* Saul elmagyarázta, hogy mivel látta, hogy a nép szétszéled, Sámuel nem jött el a megszabott időre, a filiszteusok pedig összegyűltek Mikmásban, azt gondolta: a filiszteusok rám törnek Gilgálban, én pedig még nem esedeztem az Úr előtt. Így tehát a körülmények nyomására elhatározta, hogy bemutatja az égőáldozatot.

Saul nem követett el olyan nyilvánvaló bűnöket, mint a lopás, a hazugság, a csalás vagy a házasságtörés. A fő baj mégis az volt, hogy nem fordult Istenhez a harc előtt. *„Láttam, hogy nem jössz… és még az Úrnak színe előtt nem esedeztem. Akkor bátorkodtam.”* Ez a vakmerőség felveti a kérdést: elveszítette-e Saul az Úrnak félelmét? Bár bemutatta az égőáldozatot és a többi áldozatot, Sámuel megfeddte, hogy esztelenül cselekedett, és nem tartotta meg az Isten által adott parancsot: *„Bolondul cselekedtél, nem tartottad meg az Úrnak, a te Istenednek parancsolatját, amelyet parancsolt néked.”* Ez példa arra, hogy amikor nem tartjuk meg Isten parancsolatait, esztelenül cselekszünk, és nem mutatkozik meg bennünk az Úrnak félelme.

Most Saul életének egy másik eseményét vizsgáljuk meg a 15. rész 1. versétől kezdve. Sámuel átadta Saulnak az Úr üzenetét: *„Engem küldött az Úr, hogy királlyá kenjelek fel téged az ő népe, az Izráel felett; most azért hallgasd meg az Úr beszédének szavát. Ezt mondja a Seregeknek Ura: Megemlékeztem arról, amit Amálek cselekedett Izráellel, hogy útját állotta, mikor feljött Égyiptomból. Most azért eredj el, és verd meg Amáleket, és pusztítsátok el mindenét, és ne kedvezz neki, hanem öld meg mind a férfit, mind az asszonyt, mind a kisdedet, mind a csecsemőt, mind az ökröt, mind a juhot, mind a tevét, mind a szamarat.”* Ez volt az a világos parancs, amelyet Isten Sámuel által Saulnak adott.

Saul fogadta az Úr parancsát, összegyűjtötte a sereget, és megszámlálta őket Telaimban: kétszázezer gyalogos volt, és tízezer férfi Júdából. Elment Amálek városáig, és lest vetett a völgyben. A 7. vers szerint *„Akkor megverte Saul Amáleket Havilától fogva egész Súrig, amely Égyiptommal szemben van.”* Élve elfogta Agágot, Amálek királyát, az egész népet pedig fegyver élével irtotta ki. Saul és a nép azonban megkímélte Agágot, a juhok és ökrök javát, a hízott barmokat, a bárányokat és mindent, ami értékes volt, és csak azt pusztították el, ami értéktelen volt. Az Úr tudtul adta Sámuelnek, hogy megbánta, hogy Sault királlyá tette, mert nem teljesítette az Ő beszédeit, ezzel bizonyítva, hogy nem féli Őt. Sámuel egész éjjel kiáltott az Úrhoz.

Reggel Sámuel elindult, hogy találkozzék Saullal. Hírül vitték neki, hogy Saul Kármelre ment, ahol emlékjelet állított magának, aztán továbbment Gilgálba. Amikor Sámuel odaért hozzá, Saul így szólt: *„Áldott légy az Úrtól! Teljesítettem az Úr beszédét.”* Ámen. Saul úgy gondolta, hogy az Úr akarata szerint járt el, de vajon valóban megtartotta Isten Igéjét? *„Áldott légy az Úrtól!”* Milyen mértékben tartotta meg Saul a parancsot? Az Úr beszédének hány százalékát tartotta meg: valamit megtartott belőle, vagy semmit?

Saul mindenkit kiirtott, egyetlen ember kivételével. Ha feltételezünk mondjuk 12 000 embert, és ő csak egyet kímélt meg, akkor mindössze töredéknyi, alig ezredrésznyi eltérés okozta a parancs megszegését. Megtartotta az értékes állatokat, meg is indokolta, miért, és szívében azt hitte, hogy megtartotta Isten beszédét. Volt-e Saulban az Úrnak félelme, vagy nem? *„Az Úrnak félelme élet kútfeje”*, ez *„a bölcsesség kezdete”*. Sámuel ezt mondta Saulnak: *„Hát micsoda juhbégetés ez az én füleimben, és micsoda ökörbőgés, amit hallok?”* Saul így felelt: *„Amálekitáktól hozták el, mert a nép kedvezett a juhok és ökrök javának, hogy megáldozzák az Úrnak, a te Istenednek; a többit pedig mind elpusztítottuk.”* Saul itt világos különbséget tesz: a nép kímélte meg az állatokat, nem ő. Fontos észrevennünk ezt a megkülönböztetést: „Nem ő. A nép.”

Sámuel aztán ezt mondja Saulnak: *„Hagyj békét, hadd jelentsem meg néked, mit beszélt nékem az Úr ez éjszaka.”* Saul felel: *„Beszélj.”* Sámuel folytatja: *„Avagy nem lettél-e Izráel nemzetségeinek fejévé, bár kicsiny voltál a magad szemei előtt, és nem kent-e fel téged az Úr Izráel királyává? És elküldött téged az Úr az úton, mondván: Menj el, és pusztítsd el a bűnösöket, az amálekitákat, és harcolj ellenük, míg megsemmisíted őket.”* Sámuel emlékezteti Sault az Istentől kapott küldetésére, és megkérdezi: *„Miért nem hallgattál tehát az Úr szavára, hanem a zsákmányra rohantál, és azt cselekedted, ami gonosz az Úr szemei előtt?”*

Saul így válaszol Sámuelnek: *„Hiszen hallgattam az Úr szavára, és jártam azon az úton, amelyen küldött engem az Úr.”* Saul kitart a tettei mellett, úgy véli, hogy nem hibázott, hanem Isten akarata szerint cselekedett. Megmagyarázza: *„Elhoztam Agágot, az Amálekiták királyát, az Amálekitákat pedig mind elpusztítottam. De a nép elvett a zsákmányból juhokat és ökröket, az elpusztításra szántak javát, hogy feláldozza az Úrnak, a te Istenednek Gilgálban.”* Saul megemlíti, miért kímélte meg a nép az állatokat: hogy feláldozza őket az Úrnak.

Sámuel Isten elvére hivatkozva felel Saulnak: *„Talán kedvesebb az Úrnak az égőáldozat és véresáldozat, mint az engedelmesség az Úr szavának?”* Sámuel itt azt hangsúlyozza, hogy az Isten iránti engedelmesség előbbre való az áldozatoknál. Saul és a nép azt gondolta, hogy az állatok feláldozásával elnyerik Isten jóindulatát, és Ő értékelni fogja jó szándékukat, és szemet huny engedetlenségük felett. Vagy talán azt hitték, hogy ezekkel az áldozatokkal kedvében járnak Istennek. Isten azonban nem az áldozataikra nézett, hanem az engedetlenségükre. Isten megkérdezi: *„Talán kedvesebb az Úrnak az égőáldozat és véresáldozat*, kedvesebbek az ajándékok, amelyeket hoztak, *mint az engedelmesség az Úr szavának?”* Világossá válik, hogy az engedelmesség értékesebb az áldozatnál, és az Ő Igéjének megtartása fontosabb a kosok kövérjénél. Itt jelképesen hozzátehetjük: az Úrnak félelme magasabb rendű az áldozatoknál, és az Ő Igéjének megtartása, amely az Isten iránti mély tiszteletből fakad, fontosabb a kosok kövérjénél. Az engedetlenség, még ha részleges vagy kicsiny is, semmivel sem kevésbé súlyos, hiszen itt nem nyílt, kirívó engedetlenségről volt szó. A nép mindent elpusztított, senkinek sem kegyelmezett, látszólag Isten Igéjét követve.

Az engedetlenség olyan bűn, mint a varázslás, és a makacsság semmivel sem jobb a bálványimádásnál és a házi bálványoknál. *„Mivelhogy megvetetted az Úr beszédét, ő is megvetett téged, hogy ne légy király.”* Eszünkbe jut a magvető példázata, különösen a sziklás földre hullott mag: ez az, aki örömmel fogadja Isten Igéjét, de a nyomorúság idején hamar elhagyja. Saulnak is volt nyomorúsága, és elhagyta Isten Igéjét, mert jobban félt az emberektől, mint Istentől, hiszen a nyomorúság az emberek felől jött. Saul megvallotta Sámuelnek: *„Vétkeztem, mert áthágtam az Úr parancsolatját és a te beszédeidet, mert féltem a néptől, és hallgattam szavukra.”* Itt Saul félelmének két oldalát látjuk: félt a néptől, és a nép szavára hallgatott, ahelyett hogy Istenre hallgatott volna.

Ha végiggondoljuk a helyzetet, látjuk, hogy kétszázezer gyalogos és tízezer júdai férfi volt ott, összesen kétszáztízezer ember. Ők meg akarták tartani az állatokat, Saul pedig egyedül akarta volna megtartani Isten parancsát. Ha Saul azt mondja, hogy félt a néptől, arra következtethetünk, hogy a nép megfenyegette. Az emberektől való félelem gyakori dolog, de miért félnénk bárkitől? Mit tehet velünk egy ember? Igen, árthat nekünk vagy fenyegethet, de a *„féltem a néptől, és hallgattam szavukra”* azt mutatja, hogy a félelem helytelen tettekhez vezethet.

Ezek a példák nagyon szemléletesek és világosak, és segítenek megértenünk, hogyan kell viszonyulnunk Istenhez és az Ő Igéjéhez. Haladjunk tovább a Példabeszédekben: az 1. részből olvasunk, különös figyelemmel arra, milyen szerepe van az Úrnak félelmének keresztyén életünkben, Isten gyermekeiként, és azok életében, akik örömmel fogadták az Ő Igéjét. A 28. verstől olvasunk: *„Akkor kiáltanak hozzám, de nem felelek; keresnek engem, de nem találnak

meg. Mivelhogy gyűlölték a tudományt, és az Úrnak félelmét nem választották; nem engedtek az én tanácsomnak, megútálták minden feddésemet: Esznek azért az ő útjoknak gyümölcséből, és az ő tanácsaikkal betelnek."* Ámen. Ez a vége azoknak, akik nem választották az Úrnak félelmét: viselniük kell döntéseik következményeit.

Folytassuk a 2. részben a bölcsességről és az Úrnak félelméről, az 1. verstől kezdve: *„Fiam, ha beveszed az én beszédeimet, és az én parancsolataimat elrejted magadnál: hogy figyelmeztessed a bölcsességre füledet, és hajtsad elmédet az értelemre; sőt, ha a bölcsességet segítségül hívod, és az értelemre felemeled szódat: ha keresed azt, mint az ezüstöt, és mint az elrejtett kincseket, kutatod azt: akkor megérted az Úrnak félelmét, és megnyered az Isten tudományát. Mert az Úr ad bölcsességet; az ő szájából tudomány és értelem származik."* Ez arra tanít, hogy ha buzgón keressük a bölcsességet és az értelmet, megértjük az Úrnak félelmét, és elnyerjük az Ő ismeretét.

Végül a 3. rész 13. versében ezt találjuk: *„Boldog ember, aki bölcsességet talál, és az ember, aki értelmet szerez."* Ez azt a boldogságot és áldást hangsúlyozza, amely a bölcsesség és az értelem elnyerésével jár. Különösen a 19. részben mélyedjünk el, hogy jobban megértsük az Úrnak félelmét, és azt, hogyan valósítsuk meg az életünkben. A 16. verssel kezdjük: *„Aki megtartja a parancsolatot, megtartja az ő lelkét."* Ez arra tanít, hogy ha vigyázunk az utunkra, az megmentheti az életünket. Fontos, hogy megtartsuk a parancsolatot, más szóval, hogy Isten Igéje vezessen bennünket. Gondoljunk Saulra és a hibáira. Mit nem tartott meg Saul? Isten parancsolatát. Azt állította, hogy teljesítette az Úr beszédét, de végül beismerte: *„vétkeztem, mert áthágtam az Úr parancsolatját… mert féltem a néptől, és hallgattam szavukra."* Az emberektől való félelem csapda, ahogyan Isten Igéje mondja. A Példabeszédek 19. részének 23. verse így szól: *„Az Úrnak félelme életre visz; és megelégedetten tölti az éjszakát, és nem látogattatik meg gonosszal."* Ámen.

Nézzük meg a Példabeszédek 14. részének 26. versét is, amely arról az erős bátorságról beszél, amely azoké, akik félik az Urat. Erről hamarosan még szólunk, de előbb olvassunk a Példabeszédek 13. részének 3. verséből: *„Aki megtartja a száját, megtartja a lelkét; aki kitátja ajkait, romlás az annak."* És a 13. vers: *„Aki megútálja a beszédet, megrontja magát; aki pedig féli a parancsolatot* (vagyis Isten Igéjét), *az megfizettetik."* A 14. rész 2. versében pedig ezt olvassuk: *„Aki egyenességben jár, féli az Urat; aki pedig elfordul az ő útaitól, megútálja őt."*

A 25. zsoltárban Dávid egy imádságban mutatja meg, mennyire lényeges az Úrnak félelme. Olvassuk el a 4. és 5. verset: *„Utaidat, Uram, ismertesd meg velem; ösvényeidre taníts meg engem! Vezérelj engem a te igazságodban, és taníts engem, mert te vagy szabadításom Istene."* Ez Dávid imádsága, aki lelki magasságokra vágyik. A 9. vers kapcsán pedig az alázatról beszélünk, arról, hogy az alázatosság és az Úrnak félelmének jutalma gazdagság, dicsőség és élet. *„Járatja az alázatosokat igazságban, és megtanítja az alázatosokat az ő útjára."* Látjuk tehát, hogy szoros kapcsolat van az alázat és az Úrnak félelme között, és Isten az alázatosakkal munkálkodik. Isten a kevélyeknek ellene áll, az alázatosaknak pedig kegyelmet ad. *„Járatja az alázatosokat igazságban, és megtanítja az alázatosokat az ő útjára."* Az Írás szerint az Úr minden útja kegyelem és hűség azoknak, akik megtartják az Ő szövetségét és bizonyságait, és azoknak is, akik félik Őt.

A 12–14. versben ezt olvassuk: *„Kicsoda az az ember, aki féli az Urat? Megmutatja annak, melyik utat válassza.”* Ez a szónoki kérdés az Úrnak félelmének fontosságát hangsúlyozza. Az Apostolok cselekedeteinek 10. részében azt olvassuk, hogy Isten nem személyválogató, hanem minden nemzetben kedves előtte, aki féli Őt és igazságot cselekszik. Ez azt emeli ki, hogy Isten egyetemesen elfogadja azokat, akik igazságban élnek és félik Őt. Az ilyennek lelke jólétben lakozik, és magva örökli a földet. Az Úr titka (barátsága) az Őt félőké, és szövetségét velük tudatja. Ámen.

Az Úrnak félelme nélkülözhetetlen Isten üdvösségtervében. Különbség van az emberi félelem és az Úrnak félelme között; ez utóbbi életre vezet, és az élet kútfeje. Az Úr megmutatja az utat azoknak, akik félik Őt, és az Ő barátsága az övék. A Vele kötött szövetség tanítást ad. Az Újszövetségben azt látjuk, hogy az Úrnak az Ószövetségben megismert félelmét az Úr Jézus is továbbadja. Egyesek azt gondolhatják, hogy ma már csak kegyelem van, és az Úrnak félelme a régi idők, a törvény alatti idők sajátja volt. A kegyelem azonban Isten irgalma, és nem mentség a bűnre. Saul, aki a törvény alatt élt, nem a kegyelem alatt, büntetést kapott, mert nem volt benne az Úrnak félelme. Nekünk, akik a kegyelem alatt vagyunk, ha nincs bennünk az Úrnak félelme, fel kell tennünk a kérdést: vajon bocsánatot nyerünk-e, és Isten úgy szeret-e és úgy fogad-e el minket, ahogy vagyunk?

Nézzük meg, mit mond az Úr Jézus Máté evangéliumának 10. részében, a 28. versben az Úrnak félelméről. Fontos megértenünk, hogy az újszövetségi hívőkben is megvolt-e ez a félelem. Maga az Úr Jézus is félte az Urat, és gyönyörűsége volt ebben a félelemben. Máté 10:28 szerint: *„És ne féljetek azoktól, akik a testet ölik meg, a lelket pedig meg nem ölhetik; hanem attól féljetek inkább, aki mind a lelket, mind a testet elveszítheti a gyehennában.”* Ámen. Fontos, hogy ne a testi büntetéstől féljünk, hanem attól, mi következik abból, ha semmibe vesszük Isten Igéjét. *„Féltem a néptől, és hallgattam szavukra.”* Ez azt mutatja, hogy nem az Ige megtartása volt az első. Elengedhetetlen, hogy megtartsuk az Ő Igéjét, ahogyan tanít: *„Ha szerettek engem, az én parancsolataimat megtartsátok.”*

Az Apostolok cselekedeteinek 2. részében, a 37. verstől kezdve egy sokaságról olvasunk, amely Péter beszédét hallva szíve mélyéig megrendült. *„Mit cselekedjünk, atyámfiai, férfiak?”* – kérdezték. Péter így felelt: *„Térjetek meg”*, és arra buzdította őket, hogy keresztelkedjenek meg Jézus Krisztus nevében a bűnök bocsánatára, és megígérte, hogy veszik a Szent Lélek ajándékát. A 41–43. vers megmutatja, hogy akik befogadták az üzenetet, megkeresztelkedtek, és csatlakoztak a hívőkhöz, akiknek száma mintegy háromezer lélekkel gyarapodott. Kitartottak az apostolok tanításában, a közösségben, a kenyér megtörésében és az imádkozásban, és mindnyájukat mély tisztelet, félelem töltötte be az Úr iránt. Ámen.

Ez a félelem hódolatteljes félelem volt, és az a vágy fakadt belőle, hogy az Úr Jézus példáját kövessék Isten Igéjének megtartásában. A filippiekhez írt levél 2. részének 12. versében Pál apostol így buzdít: *„Azért, szerelmeseim, amiképpen mindenkor engedelmeskedtetek, nem úgy, mint jelenlétemben csupán, hanem most sokkal inkább távollétemben, félelemmel és rettegéssel vigyétek véghez a ti idvességeteket.”* Pál kiemeli, hogy Isten az, aki munkálkodik bennünk, és arra indít, hogy tisztelettel és alázattal kövessük az Ő akaratát, függetlenül attól, hogy az apostol jelen van-e. Fontos megértenünk, miért kell alávetnünk magunkat Isten akaratának és aszerint

munkálkodnunk. Isten az, aki bennünk munkálkodik, és engedelmességünk elengedhetetlen ahhoz, hogy bevégezhesse azt a munkát, amelyet mindegyikünkben elkezdett.

Az időnk véges, de beszélgetésünkbe beletartoznak azok is, akik hódolatteljes félelemmel voltak az Úr iránt, és hűségesen követték parancsolatait. Ilyen volt Noé és Ábrahám. Ábrahám esetében, amikor kész volt feláldozni fiát, Izsákot, Isten ezt mondta neki: *„Most már tudom, hogy istenfélő vagy.”* Ez azt mutatja, hogy az Úr mindannyiunkat próbára tesz, hogy lássa, féljük-e Őt vagy sem. Ez egyben alkalom arra is, hogy mi magunk is felmérjük lelki állapotunkat. Noéról azt olvassuk, hogy *„istenfélelemmel”* mindent úgy cselekedett, ahogy az Úr megparancsolta neki. Kérjük az Úr segítségét, hogy ezt a leckét elsajátíthassuk.

A rómaiakhoz írt levélben azt olvassuk, hogy némelyeknek nincs istenfélelem a szemük előtt. Ezért elengedhetetlen, hogy ápoljuk magunkban az Isten iránti félelmet, amely vezet bennünket, és örömet ad abban, hogy Őt kövessük. Emlékezzünk arra, hogy az Úr Jézus szerette az Atyát, és megtartotta az Ő beszédét. Ámen.

Sursa: *Az Úrnak félelme* — Tiszta Ige
tisztaige.hu/predici-scrise/az-urnak-felelme